

[Fr. Andersen.]

Ministeren og Embedsmændene, der traf Afgørelsen, og, sagde han, Finansudvalget kan ikke følge med. Hvis den Opfattelse er rigtig, hvilken Mening er der saa i, at man i Loven indsætter en Bestemmelse om, at Udvalgets Tilslutning skal indhentes? Hvilken Mening er der deri? Ved at forlange den Bestemmelse indsat — og det har Oppositionen jo været ivrig for —, at Ministrene skulde have Finansudvalgets Tilslutning, for at en Sag kunde være afgjort, har man paataget sig et Medansvar. Det er ganske afgjort, og jeg gentager: Ved de Lejligheder, hvor Sagerne har været forelagt, er de enigt tiltraadt fra alle Sider. Ingen har haft noget Ønske eller noget Spørgsmaal eller nogen Indvending at fremsætte.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Korsgaard har Ordet for en kort Bemærkning.

Korsgaard: Gruppeformanden for det socialdemokratiske Parti, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, har ment, at man kunde vente, til den ordinære Rigsdag traadte sammen. Saa skulde man altsaa vente i en 14 Dages Tid, hvornaar det nu kunde passe Regeringen at svare. Der er efter mine Begreber ikke den fjerneste Tvivl om, at takket være forkerte Dispositioner er man nu befordringsmæssigt kommet i en Situation, som man ikke behøvede at være i, forudsat at vi faar Tilførsler. Det er det Hul, Beholderen skulde være til at dække. Det er det, der ikke er sket, og det er den saglige Fejl. Den kan man efter min Mening ikke sno sig fra. Naar nogen vil sige: Det er egentlig Finansudvalget, der skulde passe paa slige tekniske Ting, maa jeg tilbagevise det som i Virkeligheden „Barnesnak“.

Maa jeg i øvrigt om Tonen her sige, at jeg ved ikke af, at der i Dagsordenen staar andet, end man kan staa ved. Jeg ved, at jeg traf en overmaade munter Stemning, da jeg havde været væk en vis Tid, og dette virkede paa mig højst besynderligt, eftersom man fra den Side havde sagt, at Tiden var saa alvorlig, at vi overhovedet ikke skulde kunne stille noget Spørgsmaal. Nej, jeg maa hævde,

at det, her er sket hidtil, aldeles ikke er urimeligt.

Jeg maa i øvrigt hævde, hvis man endelig vil ind paa Detailler, at Ministeriet er grebet af Panik. Man taler om, at man mister Valuta. Hvordan i al Verden skulde man undgaa at miste Valuta, naar man køber Varer ind? — og paa et Tidspunkt hvor Skibsfarten, der ganske utvivlsomt vil indtjene uhyre Beløb, ikke er kommet til det endnu. Det hele er ude i en Panikstemning, som der efter min Mening slet ikke endnu er nogen Baggrund for — det kan være den kommer.

Maa jeg ogsaa sige med Hensyn til Benzinhistorien, at det, at man tager Skat af Vognene, men den Dag man forbyder at køre med dem, betaler man den ikke tilbage, er det ikke en underlig Ting? Er det dog ikke en Ting, der berettiger til at sige: Lidt maa de dog kunne faa at køre med, naar Staten beholder, hvad den for saa vidt uretmæssigt har faaet.

Formanden: Den ærede Ordfører for Forespørgerne har Ordet for en kort Bemærkning.

Ordføeren for Forespørgerne (Carsten Raft): Jeg synes, det ærede Medlem Hr. Fr. Andersen maa være klar over, at Arbejdsdelingen maa være den: Ministerierne med deres Embedsmænd undersøger Varesituationen, paa Basis af de Undersøgelser tager de Initiativ til, hvad der skal købes; Finansudvalget kan kontrolere, rette Fejl, rette Misforstaaelser, som man kan se ud fra et sundt og almindeligt Synspunkt (*Munterhed*). Ja selvfølgelig! Men hvordan Benzinsituationen er i Landet, kan Finansudvalgets Medlemmer ikke have nogen Mening om. Det maa være Ministerens Op-gave og Ministerens Pligt at undersøge det. Og paa det Tidspunkt var Benzinbeholdningerne jo saa ringe, at den højtærede Minister i sin Redegørelse har betegnet dem som alt for smaa, men først et Aar efter tager han overhovedet Sagen op til Behandling. Igen spørger jeg, som det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen spurgte: Er det Regeringen, der regerer her i Landet, eller Oppositionen? Hele den Diskussion er jo fuldkommen stillet paa Hovedet.